
OD REDAKCJI

Tegoroczny numer „Studiów Chopinowskich” poświęcamy w całości analizom dzieł kompozytora – z rozmysłem tak dobraliśmy artykuły, by reprezentowały różne postawy analityczne. Rozpiętość metodologii sięga od analizy schenkerowskiej, przez muzykologię porównawczą, ujęcie psychologiczne, aż po badania intertekstualne i multidyscyplinarne.

Otwierający tom tekst Alison Hood jest przekładem jej wystąpienia na Kongresie Chopinowskim w 2010 roku, wydany następnie w księdze pokongresowej *Chopin 1810–2010. Ideas – Interpretations – Influence*. Badaczka podejmuje refleksję nad *Barkarolą* op. 60, rozpatrując ją w kategoriach misternie skonstruowanej gry napięć i oczekiwań. Zwraca uwagę na podejście Chopina do struktury kompozycji, w której dostrzega wiodącą rolę dwóch poszukujących wzajemnego związku głosów – sugerowane przez pary dźwięków cele osiągnane są w kodzie.

Studium Ruth Tatlow osadza *Preludia* op. 28 Chopina w tradycji bachowskiej – analiza powiązań cyklu chopinowskiego z *Das wohltemperierte Klavier* wykazuje wpływ zbioru preludiów i fug Bacha na Opus 28 w kontekście techniki proporcjonalnego paralelizmu, dowodząc zarazem istnienia w chopinowskich *Preludiach* idealnej symetrii wyższego rzędu. Tekst w języku angielskim ukazał się w materiałach pokonferencyjnych *Bach and Chopin. Baroque Traditions in the Music of the Romantics* (wyd. 2019).

Badania Jamesa Parakilasa prowadzone z perspektywy teorii zmian świadomości umożliwiają śledzenie scenariuszy narracji muzycznych realizowanych przez Roberta Schumanna (*Trio fortepianowe d-moll* op. 63) oraz Chopina (*Polonez-fantazja* op. 61). Artykuł jest tłumaczeniem wykładu wygłoszonego w 2023 roku na konferencji muzykologicznej Narodowego Instytutu Fryderyka Chopina *Romanticism in Music: Poland in its European Context*.

Z tej samej konferencji wywodzi się tekst Dylana Hendersona, który wychodząc od ikonicznego dla romantyzmu portretu podwójnego Chopina i George Sand pędzla Eugène’a Delacroix, dociera do czysto muzycznych zabiegów kompozytora, skutkujących swoistym rozszczepieniem jaźni, podzielonej między sen i jawę.

Ostatni w tomie esej Zbigniewa Granata stawia na ujęcie interdyscyplinarne – autor przekłada założenia romantycznego stylu osjanicznego na konkretne realizacje dźwiękowe w chopinowskich balladach, rzucając także światło na utwory w tym gatunku późniejszych twórców. Tekst został zaprezentowany na IV Kongresie Chopinologicznym w 2021 roku i wydany w księdze *Through the Prism of Chopin: Reimagining the 19th Century* (wyd. 2025).

Włączając dzięki tłumaczeniom niniejsze teksty do polskiej muzykologii, mamy nadzieję dać impuls do nowych studiów analitycznych i interpretacyjnych nad dziełem patrona naszego periodyku.

REDAKCJA